

оризъ. Прибра всичкия оризъ до зрънце отъ хамбаритѣ на своитѣ граждани. Търговцитѣ, преди да заминатъ, изсипаха въ съкровищницата му още деветъ кола злато.

— Сега имането ще стигне ли? — запита царятъ.

— Ще стигне, господарю!

Заправи добриятъ майсторъ високата кула и я прави три години време. На четвъртата година свърши материяла. Като слѣзе на земята, майсторътъ се поклони на царя и каза:

— Царю честити, свършихъ материяла, а кулата не довършихъ. Още една педя ми остана да стигна небето. Купи материялъ.

— Нѣмамъ пари, — отговори царятъ.

— Продай нѣщо.

Замисли се Якокуко какво да продаде. Мисли, мисли—нищо не може да измисли. Тогава повика пакъ най-мъдритѣ хора отъ държавата си и ги попита, какво да продаде, за да довърши кулата. Тѣ му разправиха, че отъ какъ е опразнилъ хамбаритѣ, неговитѣ граждани мратъ отъ гладъ. Нѣма нищо за проданъ въ държавата му. Но има

още оризъ, скритъ отъ мравкитѣ въ земята. Ако сбератъ ориза и на мрав-

Земята се залюлъ.

китѣ, ще спечелятъ пари колкото да издигнатъ кулата още на две педи височина.